

2011. december 13. - **Salamin András ősei a svájci Anniviers-völgyből származnak.**

Sok Salamin nevű embert talált, amikor ott járt. Úgy gondolta, megírja családjá történetét. El is kezdte, de sok-sok utazás lett belőle szerte a nagyvilágban, meg sok-sok kutatás és feltárás, valamint egy impozáns, kétkötetes mű.

Az egyik legtöbbet emlegetett hun falu az Anniviers-völgyben Pensec, amelynek nevét a helybeliek ősidők óta Penszéknek ejtik (Forrás: Salamin-archívum)

A hivatalos magyar történelemtudomány nem szereti az őstörténet-kutatást. Hogy miért nem, arról hosszan lehetne értekezni, legyen elég most annyi: nemzetünk őstörténete olyan tudományos terep, ahol bármikor felbukkanhat valamilyen nem várt érdekesség. Nem is lenne ezzel olyan nagy baj, ha ezek az érdekességek nem döntenének le néhány katedrát, s nem kérdőjeleznének meg sok, kényes gonddal felépített történészi életművet, amelyek természetesen a jól ismert klisékre, például a magyarság finnugor eredetére alapoznak. Az elmúlt évtizedek magyar történettudománya igyekezett úgy szocializálni a berkeibe fogadott kutatókat, hogy azok a klasszikusnak mondott, mások által már kitaposott úton haladjanak tovább. Aki más nézeteket vallott, aki váratlan, a finnugor elméletre rácáfoló újdonságokkal állt elő, azt vagy kilökte a körből, vagy eleve be sem engedte.

Hús a nyereg alatt

No, most megjelent egy kétkötetes, igen szép kiállítású mű, az Infotop Kiadó gondozásában. A két kötet a kiadó Bolygónk Gyöngyszemei című sorozatának újabb állomását jelenti. Az első kötet a magyar őstörténettel foglalkozik, gyakorlatilag csupa olyan témával, amely vörös posztó az akadémikus történelemtudomány számára. Az egyik fejezetben például Attila fővárosáról, Sicambriáról van szó, amelynek romjait egyesek Budakalász térségében vélik felfedezni. A kötet által felvetett kérdéseket, témaköröket egyébként ismerheti már az őstörténet iránt érdeklődő közvélemény, s most összefűzve, egymáshoz kapcsolva és sok-sok informatív illusztrációval ellátva a szerzők egy egységbe foglaltak mindent. Jól átlátható őstörténeti univerzumot teremtettek. Az egyik legfogasabb kérdés természetesen ezúttal is a hun–magyar kontinuitás ügye. Olcsó poén lenne arra hivatkozni, hogy a szocializmus éveiben ez a problémakör tabunak számított. Már csak azért is, mert a pártvezetés szerette volna elkerülni, hogy a magyarok egy nagy, sőt a történelem talán legnagyobb birodalmát létrehozó hunok leszármazottainak érezzék magukat. Ha már birodalom, akkor az legyen inkább a Szovjetunió. Nem olyan vicces ez az egész, mint amilyennek tűnik. Akárcsak a Habsburgok, a szovjetek sem szerették volna, ha a magyar nemzet megtalálja a történelemben a maga gyökereit, s éppen a hunok képében. Mert mindig sokkal erősebb, tettekre készebb egy nép, amely ismeri a múltját, pláne, ha az a múlt dicsőséges – mondjuk ki: világhódító, birodalomalapító ősökre tekinthet vissza –, mint az, amelyikkel elhitették, hogy a sztyeppék egyszerű, lovas vándoraitól származik. Akik nyereg alatt puhították a húst.

Ha még ide idézem a témák sorából a Jézus pártus származásáról szóló fejezetet, akkor végképp érezhető a szerzők bátorsága, ami ezúttal már a vakmerőséget súrolja. Jézus pártus származása is régi kérdése a magyar underground történetkutatásnak, s ebből igazi közéleti

botrány lett évekkel ezelőtt.

Bujkáló szavaink

Salamin fiúk, akik már itt születtek. Középen Pál, Salamin András leendő édesapja. Az első kötetet Salamin András és felesége, Salaminné H. Mária írta és szerkesztette. A második kötetnél csatlakozott hozzájuk Erős Gábor is. Salamin András foglalkozását tekintve építőmérnök és matematikus, felesége szintén matematikus, Erős Gábor pedig informatikai mérnök. Ha azt kérdezi tőlük az ember, hogy egyébként történésznek vagy mondjuk amatőr történésznek érzik-e a magukat, azt válaszolják, semmiképpen. Érdeklődők, akiket nem hagynak nyugodni azok a történelmi problémakörök, amelyeket agyonhallgat a hivatalos történelemtudomány. Salamin András elmondta, hogy matematikusként ő is és felesége is fontosnak tartja a bizonyítást, mint a tudományosság, a tudományos gondolkodás legfontosabb ismervét, s ezt feltáró munkájuk során, illetve a kötetek megírásánál mindvégig elengedhetetlennek tartották. Aki fellapozza a két könyvet, látni fogja egyébként, hogy az adott kérdéskörökben nemcsak a már korábban megejtett kutatások eredményeit, téziseit idézik, de az ellenvéleményeket is. Igaz ez természetesen a második kötetükre is, amely Az utolsó honfoglalás címe kapta. A svájci Anniviers-völgy lakóiról van szó ebben a könyvben, merthogy ezek az emberek hun származásúnak tartják magukat. Úgy tudják, hogy őseik Attila katonái voltak, akik itt maradtak, vagy éppenséggel itt rekedtek, esetleg ide vándoroltak Attila halála és a hun birodalom szétesése után. Ez a nép valaha hun–magyar nyelvet beszélt, s ez a nyelv a könyv szerint egészen a 16. századig fennmaradt. Ma már csak töredékei, átformált emlékei és származékai élnek, de jelenléte most is tapintható. Ha már itt tartunk, fontos az is, hogy az idősebbek többsége még a legutóbbi időkig is a vezetéknévét írta előre, a keresztnévét pedig mögé. Hivatalos dokumentumokban vagy az olyan kiadványokban is, mint a régióbeli szaknévsor. Ha már a nyelvnél tartunk, fontos az is, hogy az első szótagra helyezték a hangsúlyt beszédükben az itteniek, s számos olyan helységnévre is bukkanhat érrefelé az utazó, amelyben ott bújik a víz, az ár vagy az ér szavunk, esetleg annak valamilyen, kissé átalakult változata. Van itt egyébként Luk vagy Vizsoly nevű falu is, ráadásul a franciától eltérően az „s” betűt nem „sz”-nek, hanem következetesen „s”-nek ejtik. És használják a nyugati nyelvekben szinte ismeretlen zárt „a” hangot.

Megint az örökség

Nagyon szépek és beszédesek a kötet illusztrációi. Például a régi faházak képei. Ezeknek a faházaknak a többségén ma is látható valamilyen bevésett hun–magyar rovásírásos felirat, illetve ennek a rovásábécének átalakult, szelídült, hajlított vonalas változata.

Feljegyezték egyébként a helyi krónikák, hogy 1217 táján hun származású apátot is adott ez a nép. A nép, amely mindig szegény volt, s a hegyek által elzárt világban élt, ezért is tartotta meg oly sokáig ősi nyelvét, szokásait és jellemző vonásait is. Annyit még mindenképpen le kell írni, hogy Kiszely István antropológus is kutatott is. Az itteni arcokon belső-ázsiai jegyeket vélt felfedezni. Japánba küldött néhány itt vett vérmintát, s ezek segítségével a völgy lakóinál

belső-ázsiai markereket mutattak ki, még hozzá jóval többet, mint a magyarországi magyaroknál.

Az anniviers-i hunokkal kapcsolatos történelmi vizsgálódások még a 18. században kezdődtek. Egyesek kutatók ma is egyértelműnek tartják e nép hun származását, mások viszont kategorikusan tagadják ezt. Mind a két táborból idéz, mind a két táborra hivatkozik a kötet. Salamin András elmondta, hogy Svájcban egyébként lenézik ezt a hun eredetű közösséget, amelynek napjainkban sincs jó sajtója. Érdekes, de a szkeptikus történészekről és a lekezelő cikkektől, tudósításoktól sem zavartatva, nagyon sok anniviers-i hun eredetűnek vallja magát. Még hozzá büszkén. És keresi is környezetében az őseire utaló emlékeket.

Vajon meglepetésnek számít-e, hogy a hazai hivatalos történelemtudomány mellőzi a témát. Igaz is, ha foglalkozna vele, az újból a hun–magyar kontinuitásra terelné a figyelmet. Igaz, nincs már Szovjetunió, de itt a globalista világbirodalom, tessék azt csodálni, ne a hunokat. Egyébként minél inkább mellőzi a témát az akadémista történettudomány, annál jobbkor jött most Salamin Andrásék feltáró könyve, amelyet a szerzők francia és német nyelven is szeretnének megjelentetni. Hogy ne legyen már olyan rossz sajtójuk a svájci hunoknak. **Sinkovics Ferenc**